אאאבאגאדאהאואזאחאטאיאךאכאלאםאמאןאנאסאעאףאפאץאצאקאראשאתא באבבבגבדבהבובזבחבטביבדבכבלבסבמבןבנבסבעבףבפבץבצבקברבשבתב גאגבגגדגהגוגזגחגטגיגדגכגלגםגמגןגנגסגעגףגפגץגצגקגרגשגתג דאדבדגדדדהדודזדחדטדידדדכדלדםדמדןדנדסדעדףדפדץדצדקדרדשדתד האהבהגהדהההוהזהחהטהיהךהכהלהםהמהןהנהסהעהףהפהץהצהקהרהשהתה ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומוןונוסועוףופוץוצוקורושותו זאזבזגזדזהזוזזזחזטזיזךזכזלזםזמזןזנזסזעזףזפזץזצזקזרזשזתז תאחבחגחדחהחווזיחחחטחיחדחכחלחםחמחןותנחסחעחווחפחץחצחקחרחשחתח טאטבטגטדטהטוטזטחטטטיטדטכטלטםטמטןטנטסטעטףטפטץטצטקטרטשטתט יאיביגידיהיויזיחיטייידיכיליםימיןיניסיעיףיפיץיציקירישיתי דאדבדגדדדהדודידחדטדידדדכדלדםדמדודנדסדעדפדצדצדקדרדשדתד כאכבכגכדכהכוכזכחכטכיכךכככלכםכמכןכנכסכעכףכפכץכצכקכרכשכתכ לאלבלגלדלהלולזלחלטלילדלכלללםלמלןלנלסלעלףלפלץלצלקלרלשלתל מאמבמגמדמהמומזמחמטמימך מכמלמממממן מנמסמעמף מצמקמר משמתם מאמבמגמדמהמומזמחמטמימךמכמלמםמממןמנמסמעמףמפמץמצמקמרמשמתמ ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומווונוסועוףופוצוקורושותו נאנבנגנדנהנונזנחנטנינךנכנלנםנמנןנננסנענףנפנץנצנקנרנשנתנ סאסבסגסדסהסוסזסחסטסיסךסכסלסםסמסןסנסססעסףספסץסצסקסרסשסתס עאעבעגעדעהעועזעחעטעיעדעכעלעםעמעןענעסעעעףעפעץעצעקערעשעתע ףאףבףגףדףהףוףזףחףטףיףדףכףלףםףמףוףנףסףעףףפףץףצףקףרףשףתף פאפבפגפדפהפופזפחפטפיפךפכפלפספמפןפנפספעפףפפפץפצפקפרפשפתפ ץאאַבץגאָדץהאַואָזאַחאָטאַיץדאַכץלאָםאַמאַןאַנאָסאַעאָףאָפּאָץאַצאָקאָראָשאָתאָ צאצבצגצדצהצוצזצחצטציצךצכצלצםצמצןצנצסצעצףצפצץצצצקצרצשצתצ ηκητοριστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσ רארברגרדרהרורזרחרטרירדרכרלרםרמרןרנרסרערףרפרץרצרקרררשרתר שאשבשגשדשהשושזשחשטשישךשכשלשםשמשןשנשסשעשףשפשץשצשקשרשששתש תאתבתגתדתהתותזתחתטתיתךתכתלתםתמתןתנתסתעתףתפתץתצתקתרתשתתת

> Hebrew height figures 1234567890 אלו ספרות בגובה העברית Latin height figures 1234567890 ואלו ספרות בגובה הלטינית

"כל ימי - כך מספר בנימין השלישי בעצמו - כל ימי נתגדלתי בק"ק בטלון, דמתקריא טונוידיבקה, בה היתה הור־ תי ולידתי, בה למדתי ודעה קניתי, ובה נשאתי, למזל־טוב, את זוגתי הצנועה מרת זלדה תחיה." בטלון היא עיר קטנה באחד המקומות הנשכחים מרגל אדם, ודבר אין לה כמעט עם הישוב, וכשיזדמן לשם פעמים אחד מעוב־ רי־דרך, משגיחים לו מן החלונות ומציצים מן החרכים, משתוממים ומשתאים: מי הוא זה ומאין זה, מה לו פה ומי לו פה, ולמה נתכוון בביאתו? מפני שביאה בעלמא בלא כלום אי אפשר, וכי לחנם נושא אדם את רגליו והולך ובא על לא דבר! מסתמא יש דברים בגו, ואין המקרה הזה אומר אלא דרשני - הבה נתחכמה לו!... והנה המוד לה וקול דברים ובטלונים נאספים - זה בא בחכמתו וזה בבקיאותו בהויות־העולם, ולהשערות וסברות אין קץ. ישישים עומדים ומספרים לדוגמא מעשה בפלוני ופלוני שנזדמנו לקק״ם בשנת כך וכך. מנבלים את פיהם במי־ לי־דבדיחותא, שהשתיקה יפה להן. הגברים מחזיקים איש בפאת־זקנו ומשחקים; זקנות עושות עצמן כועסות וגוערות בהלצנים בנזיפה וגיחוך כאחד; נשים צעירות משפילות ראשן, יד לפה ושוחקות בתרועה. השיחה בענין זה מתגלגלת מבית לבית, ככדור של שלג, ובדרך הלוכה היא מתגדלת יותר ויותר עד שהיא מתגלגלת ובאה ללשכת אחורי התנור בבית־המדרש, לאותו מקום שהוא מקלט לכל מיני שיחות וסודות בעסקי משפחה, במילי־דשמיא ובמילי־דעלמא - בעניני המדינות, בשומת עשרו של קורח ורכושו של רוטשילד ושאר הנגידים המפורסמים, ובס־ פורי־מעשיות על עשרת השבטים ועל ״היהודים האדמונים״ וכיוצא בהם - ושם יעיין בהם ועד מיוחד של בטלנים יהודים בעלי־צורה, שמפקירים נשיהם ובניהם ועוסקים בכל הענינים הללו באמת ואמונה, שלא על מנת לקבל שכר על טרחם ועמלם אפילו פרוטה אחת. מלשכת אותו בית־דין של מטה הענינים הולכים פעמים ועולים לבית־ דין של מעלה על האיצטבא העליונה בבית־המרחץ ונחתכים שם במותב פני העיר ובעלי־הבתים החשובים. התוגר כמעט שלא היה נפגע פעם אחת בישיבה של מעלה זו, ואלמלא פרקליטים אחדים שהיו לו שם אותה שעה מי יודע מה היה בסופו, ורוטשילד העלוב אף הוא כמעט שלא הפסיד בענין רע ממון הרבה, כדי עשרה או עשרים מיליון, ונעשה נס ונתגברה החמימות על האיצטבא העליונה בהיסח־הדעת והיתה שעת רצון לזכות אותו בריווח מרובה של אלפי־אלפים אדומים בבת־אחת!

ובעצמם בני העיר בטלון רובם ככלם אביונים גדולים וקבצנים נוראים, לא עליכם, אבל הכל מודים שהם אביונים שמחים, קבצנים טובי־לב, ובעלי־בטחון משונים. כשאתה שואל את הבטלוני: רבי יהודי, במה אתה עוסק וממה אתה ניזון? הוא עומד מבולבל ואינו יודע מה להשיב. ולאחר שנתישבה דעתו עליו הוא משיב לך בגמגום כהאי לישנא:

- ניזון, ממה אני ניזון, למשל? הבל הבלים! יש אלהים, אומר אני לך, למשל, היושב וזן את כל בריותיו בטובו הגדול. מזון לא חסר ואל יחסר לנו, אומר אני לך, למשל.
 - אף על פי כן עסקך במה? איזו אומנות או פרנסה מן הפרנסות בידיך?
- יהי שם ה' מבורך. אני, כשם שאני לפניך בקומתי וצביוני, למשל, מתנה טובה יש לי מאת השם יתברך: פרקי נאה וקולי נעים! והריני עובר לפני התבה ומתפלל מוספים בימים הנוראים באחת העירות בסביבה זו. מוהל אומן אני ונוקד מצות, שאין דוגמתי בעולם, ופעמים מזווג זווגים אני, גם אחוזת־עולם לי כמו שאתה רואה אותי, למשל מקום לשבתי בבית הכנסת. אגב יש עמי בביתי יהא נא הדבר כמוס עמנו מעט משקה, למשל, י"ש למכירה, שממשיך לי שפע פורתא, גם עז חולבת לי, אל תשלט בה עינא בישא, ואף היא תשפיע לי מעט מדדיה, וגם יש גואל קרוב לי בסביבה זו, איש אמיד ואדם חשוב, ואף הוא חונן ונותן, באונס או ברצון, וחוזר ונותן בשעת הדחק. וחוץ לזה אני אומר לך, למשל, הבורא יתברך שמו הוא אב הרחמים וישראל רחמנים בני רחמנים, אומר אני לך, למשל, ומה יתאונן אדם חי?...

אף על זה ראויים הבטלונים לשבח, שהם שמחים בחלקם ואינם מן המהדרין כל כך באכילה ובהלבשה. אפילו אם הקפוטה של שבת, למשל, קרועה ומדולדלת ושוליה מזוהמים בטיט - אין חוששין לכך, העיקר שהיא בגד משי ומבהקת, ואם היא נעשית ככברה קרעים־קרעים בכמה מקומות והעור מציץ בהם, מה איכפת לנו, ולמאי נפקא מינה? מי פתי יעמד ויסתכל בזה? ולא יהא זה כ״פיאַעטס״ – במה גרע כחו של עור־הגוף מעקבות מגולין, וכי תפוח־עקבו של אדם לאו עור ובשר הוא? פת קיבר ותבשיל של גריסין למי שיש לו - סעודה מספקת וטובה היא, ואין צורך לומר "חלה" של סולת נקיה עם צלי "רוסילפלייש" בערב־שבת, למי שזוכה לכך, זהו ודאי מאכל מלכים, שאין בעולם יפה ממנו. וכשאתה עומד לפניהם ומספר, למשל, בשאר מטעמים ומיני מזונות, מלבד דגים ורוטב וצלי־קדירה ולפת, הרי דבריך נראים להם תמוהים ומשונים, וכל אחד מלגלג ואומר בדברי־חידודין כאלו אתה שוטה ומשטה בהם בדברי־הבאי - עורבא פרח, שכוי פרח באויר והטיל ביצה! חרוב שניטל לברכה בחמשה עשר בשבט, זהו אצלם המשובח בפירות הארץ, שאין כיוצא בו. כיון שרואים אותו - זכר ארץ־ישראל לפניהם בא, מסתכלים ומסתכלים בו ונאנחים, עיניהם ליה ואומרים: הוי, ותוליכנו, אבינו אב הרחמן, קוממיות - קוממיות בכל דקדוקיה וכונותיה, לארצנו - שהחרובין מאכל עזים שם... ומעשה אדם מישראל, שהביא פעם אחת למקוד מנו תמר, ויהי לפלא, והיו כל בני העיר, למקטנם ועד גדולם, רצים לראותו. נטלו את החומש והראו בו באצבע, שהתמר, תמר זה, כתוב בתורה! אטו מילתא זוטרתא היא, זה התמר הרי הוא מארץ־ישראל!... הביטו לו – וארץ־ישראל נצנצה במחזה לנגד פניהם: הנה עוברים את הירדן! הנה מערת המכפלה! הנה קבר רחל אמנו! הנה כותל־מערבי! הנה טובלים ושולקים ביצים בחמי־טבריא! הנה עולים על הר־הזיתים, אוכלים חרובים ותמרים עד בלי די, ונותנים לתוך הכלים מלא חפנים מעפר הארץ!... אוי, אוי, היו נאנחים, ועיניהם מקור דמעה.

ְנַיְהִי הַיּוֹם וַיִּשְׁכַּב שְׁלֹמֹה תַּחַת תְּאָנָה בְנֵנּוֹ, לָנוּם אֶת־תְּנוֹמֶת הַצְּהָרִים, וּשְׁנִי וּוֹמְנַפְּנְפִים בִּמְנִיפּוֹת, לְהָשִׁיב מֵעֶלָיו אֶת־הַזְּבוּבִים. וַיְהִי אַךְ גָאֶחְזוּ שְׁמוּרוֹת אֵינִי הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲבֹר דְּבוֹרָה מְעַנָּה מְשׁוֹטֶטֶת, וְהִיא לֹא הִשְׁגִּיחָה בַּמְנִיפּוֹת, וַתֵּרֵד וַתִּשֵׁב עַל אַף הַמֶּלֶךְ וַתַּעַקְצֵהוּ. וַיִּיקַץ שְׁלֹמֹה וַיִּתֵּר מִמְּקוֹמוֹ. וַיְבַקֵּש שְׁלֹמֹה וַזִּיחֵר אַפּוֹ. כִּי חַד הַכְּאֵב מְאֹד - כְּפִי הַמֵּאֲכֶלֶת! וְנָם אַפּוֹ בָצֵק וַיָּאְדָּם כְּרְמוֹן. וַיְבַקֵּש שְׁלֹמֹה וַזִּדְע אֶת־צְּעֶר נֹיְ עַשְּׁה לוֹ, וַיִּחַר אַפּוֹ. כִּי חַד הַכְּאֵב מְאֹד - כְּפִי הַמֵּאֲכֶלֶת! וְנַב אַפּוֹ בְצֵקְ וַיָּאְדָם כְּרְמוֹן. וַיְבַמֵּשׁ שְׁלֹמֹה אַתְּרַבְּת הַמֶּלֶךְ נְנִיבְּלְחִבּי וְנָבְה מֵנְנַעְלְם. בְּמְרְבּוֹ וְבְּבִיּת הַמֶּלֶךְ בְּבְּקְבוֹן וְנָבְיה מֵנְנַע לְנָצֵע לְנָצֵע לְנָצֵע לְרָבִע עְד כָּה ועֵד כֹּה ועֵד כֹּה וְהַפְּלְבּוֹ וְלָכֶל־פְּנִיוֹ הָפְּכוּ חְמֵּלְם. עְלֵבְר בְּנִילְהוֹ תְּלָב לְנָלְב בְּנִילְבוֹן הְבְּלְבוֹ וְבְּלִיתְ הַבְּלִיתְהְיִבְּים וְאֶת־בְּלִר-הְנִיתְם וְאֶת־בְּלֹב הַבְּלְרוֹתְיהָם וְאֶת־בְּלֹב הַבְּקוֹת הַדְּקוֹת הְדָּשְׁוֹת מְן הַדַּקּוֹת מְחַבְּלוֹת מְחַבּילוֹת מְחַבּיתוֹ וְכָּלְכוֹ בְּלֵּבְיתוֹ הְבְּלְרוֹתְיהָם וְבְּלְרוֹתִיהָם וֹמְלְנִיתֹם בְּלְבֹית בְּבוֹיתוֹם וְבָּלְרוֹת הָבְּלְבִית בְּמִלְית הְבְּלְבְית בְּעוֹת הְבְלֵית הְיִלְהִי בְּמִבְיתוֹם בְּבְלֹי הְבִּעְתוֹים, מְשְׁבְּית בְּבוֹלוֹת הְבְּלְבִי בְּהוּלִים בְּבְלֹית הְבָּבְית בְּמִבְית הְשְבְּבוֹ בְּבוֹבְעת: מְבְּבִית הְשִּבְיתוֹם לְנִבְיתוֹם בְּבְּבִיתוֹים בְּבְּבְיתוֹים לְבְבִּית הַשְּבִּתוֹת בְּבְבִית בְּנִבּית הַבְּבְיתוֹים בְּבְּרְיתוֹם בְּבְּבְיתוֹים בְּמְבְיתוֹם בְּבְבְיתוֹים בְּעתוֹים בְּבְבְּיתוֹים בְּבְיתוֹים בְּבְיתוֹים בְּבְבּית בְּבִי הְבְּבְיתוֹם בְּבְּבְבְיתוֹב בְּבְבְיתוֹב וּבְבְיתוֹים בְבְּבְיתוֹים בְּבְיתוֹים בְּבְבְיתוֹים בְּנְבִילְיתוֹם בְּבְבְיתוּם בְּבְבְיתוֹם בְּבְבְיתוֹב בְּבְבְיתוֹים בְּבְיתוֹים בְּבְבְית בְּבְּבְבּית בְּבְּבְיתוֹם בְּבְילְבְיתוֹב בְּבְבְיוֹם בְּבְבְיל בְּבְבְבְיתוּ בְּבְבְיבְבְבּבְיוּב בְּבְבְיבְבְבּבוּ בְּבְבְיבְ

ּוְהַמֶּלֶדְ בַּחַרוֹת אַפּוֹ רָקַע בְּרֶגֶל וַיִּקְרָא:

״ַנְס!״

וְדִמְמַת אֱלֹהִים נָפְלָה פִתְּאם בְּכָל־הַמַּחֲנוֹת. אֵין נוֹדֵד כָּנָף וּמְזַמְזֵם. אָז הִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ כֻלָּם כִּי אָכֵן גָּדוֹל וְעָצוּם הָאַף, עָצוּם וְרַב עַד מָאד.

ּוְאַף הַמֶּלֶךְ פָּשָּׁה בִּינָתַים הוֹסֵף וּפָשֹׁה וַיְהִי כְּנֹאד מְמֻלֶּא עַד שֹּפָתוֹ חַדוּדֵי זְכוּכִית וּמְחָטִים דַּקִּים וְלוֹהֲטִים הַבּּוֹקְעִים לָצֵאת. וַיִּצְעַק הַמֶּלֶךְ בִּכְאֵבוֹ וּבַחֲמַת אַפּוֹ הַבּוֹעֵר:

״מִי בָכֶם בֶּן הַבְּלִיַעל אוֹ בַּת נַעֲוַת הִמַּרְדּוּת אֲשֶׁר מְלָאוֹ לִבּוֹ, אוֹ מְלָאָה לִבָּהּ, לַעֲשׁוֹת לַמֶּלֶדְ כֹּה!״

וּבֶאֱמוֹר הַמֶּלֶךְ ״כֹּה!״ וַיַּגַּע בֹּהֶן יָדוֹ אֶל הַנֹּאד, כְּמַרְאֶה בְאֶצְבַּע: רְאוּ, מָה עוֹלַלְתֶּם לַמֶּלֶךְ!

ֶרֶגַע הֶחֱרִישׁוּ הַדְּבוֹרִים, כִּי נִדְהַמוּ מְאֹד מִפַּחד הַמֶּלֶךְ וְגַעֲרֶתוֹ; וְאוּלָם בָּרֶגַע הַשֵּנִי הִתְּאוֹשְׁשוּ מְעַט, וַתַּעֲבֹר הֶמְיָה חֲרִישִׁית מִמַּחֲנֶה אֶל מַחֲנֶה, הֶמְיַת מְבוּכָה וְתִמְהוֹן לֵבָב; הוֹי, הוֹי, מִי וָמִי עֻשָּׁה אֶת הַתּוֹעַבָּה? מִי הוּא זְ־זְּ־זֶה וְאֵי־זְ־ זְ־זֵה הוּא?

ּוְעַד הֵם מְזַמְזְמִים חֶרֶש וּדְבוֹרָה קְטַנָּה הִתְנַשְּׁאָה מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה, וַתִּישַׁר וַתָּעָף עַד לִפְנֵי הַמֶּלֶדְ וַתַּעֲמֹד וַתֹּאמֵר: ״הִנְנִי בְיָדְדְ, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! אָלֹכִי הַחוֹטֵאת!״

״אַתְּ?! – נָהַם שְׁלֹמֹה כַכְּפִיר וְאַפּוֹ כְּלַפִּיד יִבְעָר – עַל אַף הַמֶּלֶדְ? וְלֹא יָגֹרְתְּ מִפְּנֵי הָאַף?״

״אַל בְּאַף, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ! חָלִיָלה לְבַת אֲמָתְךְּ מִפְּגֹע בְּזָדוֹן בְּאַף מְשִׁיחַ יְיָ, כִּי רַק מֵאנֶלֶת וּמִבְּלִי דַעַת. וַאֲנִי דְבוֹרָה קְטַנָּה וְרַכָּה, יָמֵי מִסְפָּר, וּסְכָלָה, סְכָלָה אֲנִי מְאֹד. לֹא לָמַדְתִּי עוֹד דַּעַת לְהַבְחִין בֵּין אַף לְצָר וּבִין אַף לְאַף. וְאַף כִּי אַף אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ, אֲשֶׁר רֵיחַ לו כְּשׁוֹשָׁן וּמַרְאֵה לוֹ כְּתַפּוּחַ. הֲתָחָשֵׁב לִדְבוֹרָה בַּת לֹא בִּינוֹת לְחַפָּאת, אִם בְּשׁוּטָהּ אַחֲרֵי אֵינֶיהָ חָמְדָה רָגַע אֶחָד בְּלִבָּהּ אַף נֶּחְדָּר וּמְפֹאָר כָּזֶה, וַתַּעִט אֵלָיו לָמֹץ מִמֶּנּוּ קֹרֶט צוּף?״

בְּחֹמֶץ פְּנֵי הַמֶּלֶדְ נִגְלוּ כֹּה וָכֹה שְׁנַיִּם שְׁלֹשָׁה צִחְצוּחֵי דְבַש וַחֲצִי רֶגַע נִדְמָה כִּי בְאֶחָד מִן הַקְּמָטִים הַדַּקִים אֲשֶׁר מִסְּבִיב לְזָוִיוֹת שְׂפָתָיו כְּאִלוּ חָתְרָה לַעֲלוֹת גַּם בַּת־בַּת־שְׂחוֹק כָּל־שֶׁהִיא. אֵין זֹאת כִּי אִם יָשְׁרָה בַּת־הַדְּבוֹרָה הֶחָרוּצָה בְּעֵינֵי הַמֶּלֶדְ. וְאוּלֶם הַמֶּלֶדְ זָכַר כְּרָגַע אֶת־עֻזּוּז אַפּוֹ וַיִּרְעַם פְּנָיו וַיֹּאמַר:

״וּמַה בְפִידְ עוֹד, הַפּוֹחֶזֶת? רוֹאֶה אֲנִי כִּי שְּׁפָתֵדְ אִתָּדְ. אֵין זֹאת כִּי אִם לָקַחַתְּ אֶת־לְשׁוֹנֵדְ מִזְּקֶנְתֵּדְ אֵשֶׁת לַפִּידוֹת, מְנוּחָתָה כַּבוֹד.״

וְהַדְּבוֹרָה הוֹסִיפָּה אֹמֶץ וַתְּדַבֵּר:

״וְלוּ יְהִי כִּי חָטָאתִי, הַאֵּין תִּפְאֶרֶת מְלָכִים נְשֹׁא פֶשַׁע? תִּקטַן וְתִּצְעַר נָא אֵפוֹא הַיּוֹם הַיֶּה בְּעִינֵי הַמֶּלֶךְ גַּם חַפַּאת בַּת אֲמָתְדְּ הַדַּלֶּה כִּקְטֹן שִׁכְלָהּ וִּכְצְעֹר יָמֶיהָ וְהַאֲרַכְתָּ לָהּ אֶת־אַפְּדְ אַדְ הַפּעַם. וּמִי יוֹדֵע אִם לֹא יָבֹא יוֹם וּמָצָא אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ חֵפֶץ וּמוֹעִיל גַּם בִּקְטַנַּת אֶרֶץ כָּמוֹנִי וַהֲשִׁיבוֹתִי גְמוֹל לַאֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ.״

הַדְּבָּרִים הָאֵלֶּה הִצְּהִילוּ כֹה אֶת־לֵב הַמֶּלֶךְ עַד כִּי סָרָה כִמְעַט מֵעָלָיו כל־רוּחוֹ הָרָעָה, וּבְתִתּוֹ קוֹלוֹ בִּשְּׁחוֹק עָנָה וַיּאמַר: ״אִי עַזַּת מֵצַח? הֲבָדְ יִמְצָא הַמֶּלֶדְ חֵפֶץ וּמוֹעִיל? אָם אַתְּ תִּנְמְלִי לוֹ? נוּסִי כְרָגַע, וְאָם אַיִן...״ ענד בדרב במן במלד נבדרוב במנור בבמנר בנמנם ננינים

עוד הַדָּבֶר בְּפִי הַמֶּלֶדְ וְהַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה פְּרְשָׁה כְּנָפִים וְאֵינֶנָה. מענכת במלד כעונה במל לעמנת מענת עמנת עד מעני במנינה.

ּוְאוּלָם הַפֶּלֶדְ כַּאֲשֶׁר הֵחֵל לִצְחוֹק, צָחוֹק צָחַק עַד אֵין כֹּחַ, וַיּתְנוֹדֵד כְּלוּלָב בְּיַד מְנַעְנְעוֹ מֵרֹב צְחוֹק, וּבְתִּתּוֹ יָדָיו עַל חֵלֶצֵיו קָרָא:

״הוֹי, הוֹי, סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת! רַפְּדוּנִי בַּתַפּוּחִים! הַשְּׁמַעְתֶּם? הִיא תָּשִׁיב גְמוּל לַמֶּלֶדְ!...״

ָּוּרְטוֹב לֵב הַמֶּלֶך בִּצְחוֹקוֹ, וַיּשָּׁא גַם לְכָל־הַדְּבוֹרִים בַּצְבוּר הַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה בַּת הַחַיִּל וַיְּשַּׂאוֹ מֵעָלָיו בְּשָׁלוֹם. וְהַמֶּלֶךְ מָרַח בַּצְצַת הָרוֹפְאִים עַל אַפּוֹ אֶת־אֲשֶׁר מָרַח, וַיִּרֶפֵּא, וַיָּשָׁב אַפּוֹ וַיְהִי כְּבָרְאשׁוֹנָה. וּבְרֹב הַיָּמִים וְלֹא זָכַר הַמֶּלֶך אֶת־בַּת הַדְּבוֹרִים וַיִּשְׁכָּחָנָה.

David Hofshi Medium

אאאבאגאדאהאואזאחאטאיאדאכאלאםאמאןאנאסאעאףאפאץאצאקאראשאתא באבבבגבדבהבובזבחבטביבךבכבלבסבמבןבנבסבעבףבפבץבצבקברבשבתב גאגבגגגדגהגוגזגחגטגיגדגכגלגםגמגןגנגסגעגףגפגץגצגקגרגשגתג דאדבדגדדדהדודזדחדטדידןדכדלדםדמדןדנדסדעדףדפדץדצדקדרדשדתד האהבהגהדהההוהזהחהטהיהךהכהלהםהמהןהנהסהעהףהפהץהצהקהרהשהתה ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומוןונוסועוףופוץוצוקורושותו זאזבזגזדזהזוזזזחזטזיזךזכזלזםזמזןזנזסזעזףזפזץזצזקזרזשזתז חאחבחגחדההחוחזהחחטחיהדחכחלהםחמחןחנחסחעהףחפחץהצחקחרהשחתה טאטבטגטדטהטוטזטחטטטיטדטכטלטםטמטןטנטסטעטףטפטץטצטקטרטשטתט יאיביגידיהיויזיחיטייידיכיליםימיןיניסיעיףיפיץיציקירישיתי דאדבדגדדדהדודידחדטדידדדכדלדםדמדודנדסדעדףדפדאדצדקדרדשדתד כאכבכגכדכהכוכזכחכטכיכךכככלכםכמכןכנכסכעכףכפכץכצכקכרכשכתכ לאלבלגלדלהלולזלחלטלילדלכלללםלמלןלנלסלעלףלפלץלצלקלרלשלתל םאסבסגסדסהסוסזסחסטסיסךסכסלסססמסןסנסססעסףספסץסצסקסרסשסתם מאמבמגמדמהמומזמחמטמימךמכמלמםמממןמנמסמעמףמפמץמצמקמרמשמתמ ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומווונוסועוףופוצוקורושותו נאנבנגנדנהנונזנחנטנינךנכנלנםנמנןנננסנענףנפנץנצנקנרנשנתנ סאסבסגסדסהסוסזסחסטסיסןסכסלסםסמסןסנסססעסףספסץסצסקסרסשסתס עאעבעגעדעהעועזעחעטעיעךעכעלעםעמעןענעסעעעףעפעץעצעקערעשעתע ףאףבףגףדףהףוףזףחףטףיףדףכףלףםףמףוףנףסףעףףפףץףצףקףרףשףתף פאפבפגפדפהפופזפחפטפיפךפכפלפספמפןפנפספעפףפפפץפצפקפרפשפתפ ץאאַביןגאָדיןהאַווּאַזאָרוּאָטאַייץדַאָכאַלאָםאַמאַווּאַנאָסאַעץףאַפּאָץאַצאָקאָראָשאַתאָ צאצבצגצדצהצוצזצחצטציצךצכצלצםצמצןצנצסצעצףצפצץצצצקצרצשצתצ קאקבקגקדקהקוקזקחקטקיקדקכקלקםקמקןקנקסקעקףקפקץקצקקקרקשקתק רארברגרדרהרורזרחרטרירדרכרלרםרמרןרנרסרערףרפרץרצרקרררשרתר שאשבשגשדשהשושזשחשטשישךשכשלשםשמשןשנשסשעשףשפשץשצשקשרשששתש תאתבתגתדתהתותזתחתטתיתדתכתלתםתמתותנתסתעתףתפתץתצתקתרתשתתת

> Hebrew height figures 1234567890 אלו ספרות בגובה העברית Latin height figures 1234567890 ואלו ספרות בגובה הלטינית

״כל ימי - כך מספר בנימין השלישי בעצמו - כל ימי נתגדלתי בק״ק בטלון, דמתקריא טונוידיבקה, בה היתה הורתי ולידתי, בה למדתי ודעה קניתי, ובה נשאתי, למזל־טוב, את זוגתי הצנועה מרת זלדה תחיה." בטלון היא עיר קטנה באחד המקומות הנשכחים מרגל אדם, ודבר אין לה כמעט עם הישוב, וכשיזדמן לשם פעמים אחד מעוברי־דרך, משגיחים לו מן החלונות ומציצים מן החרכים, משתוממים ומשתאים: מי הוא זה ומאין זה, מה לו פה ומי לו פה, ולמה נתכוון בביאתו? מפני שביאה בעלמא בלא כלום אי אפשר, וכי לחנם נושא אדם את רגליו והולך ובא על לא דבר! מסתמא יש דברים בגו, ואין המקרה הזה אומר אלא דרשני - הבה נתחכמה לו!... והנה המולה וקול דברים ובטלונים נאספים - זה בא בחכמתו וזה בבקיאותו בהויות־העולם, ולהשערות וסברות אין קץ. ישישים עומדים ומספרים לדוגמא מעשה בפלוני ופלוני שנזדמנו לקק״ם בשנת כך וכך. מנבלים את פיהם במילי־דבדיחותא, שהשתיקה יפה להן. הגברים מחזיקים איש בפאת־זקנו ומשחקים; זקנות עושות עצמן כועסות וגוערות בהלצנים בנזיפה וגיחוך כאחד; נשים צעירות משפילות ראשן, יד לפה ושוחקות בתרועה. השיחה בענין זה מתגלגלת מבית לבית, ככדור של שלג, ובדרך הלוכה היא מתגדלת יותר ויותר עד שהיא מתגלגלת ובאה ללשכת אחורי התנור בבית־המדרש, לאותו מקום שהוא מקלט לכל מיני שיחות וסודות בעסקי משפחה, במילי־דשמיא ובמילי־דעלמא - בעניני המדינות, בשומת עשרו של קורח ורכושו של רוטשילד ושאר הנגידים המפורסמים, ובס־ פורי־מעשיות על עשרת השבטים ועל "היהודים האדמונים" וכיוצא בהם - ושם יעיין בהם ועד מיוחד של בטלנים יהודים בעלי־צורה, שמפקירים נשיהם ובניהם ועוסקים בכל הענינים הללו באמת ואמונה, שלא על מנת לקבל שכר על טרחם ועמלם אפילו פרוטה אחת. מלשכת אותו בית־דין של מטה הענינים הולכים פעמים ועולים לבית־ דין של מעלה על האיצטבא העליונה בבית־המרחץ ונחתכים שם במותב פני העיר ובעלי־הבתים החשובים. התוגר כמעט שלא היה נפגע פעם אחת בישיבה של מעלה זו, ואלמלא פרקליטים אחדים שהיו לו שם אותה שעה מי יודע מה היה בסופו, ורוטשילד העלוב אף הוא כמעט שלא הפסיד בענין רע ממון הרבה, כדי עשרה או עשרים מיליון, ונעשה נס ונתגברה החמימות על האיצטבא העליונה בהיסח־הדעת והיתה שעת רצון לזכות אותו בריווח מרובה של אלפי־אלפים אדומים בבת־אחת!

ובעצמם בני העיר בטלון רובם ככלם אביונים גדולים וקבצנים נוראים, לא עליכם, אבל הכל מודים שהם אביונים שמחים, קבצנים טובי־לב, ובעלי־בטחון משונים. כשאתה שואל את הבטלוני: רבי יהודי, במה אתה עוסק וממה אתה ניזון? הוא עומד מבולבל ואינו יודע מה להשיב. ולאחר שנתישבה דעתו עליו הוא משיב לך בגמגום כהאי לישנא:

- ניזון, ממה אני ניזון, למשל? הבל הבלים! יש אלהים, אומר אני לך, למשל, היושב וזן את כל בריותיו בטובו הגדול. מזון לא חסר ואל יחסר לנו, אומר אני לך, למשל.
 - אף על פי כן עסקך במה? איזו אומנות או פרנסה מן הפרנסות בידיך?
- יהי שם ה' מבורך. אני, כשם שאני לפניך בקומתי וצביוני, למשל, מתנה טובה יש לי מאת השם יתברך: פרקי נאה וקולי נעים! והריני עובר לפני התבה ומתפלל מוספים בימים הנוראים באחת העירות בסביבה זו. מוהל אומן אני ונוקד מצות, שאין דוגמתי בעולם, ופעמים מזווג זווגים אני, גם אחוזת־עולם לי כמו שאתה רואה אותי, למשל מקום לשבתי בבית הכנסת. אגב יש עמי בביתי יהא נא הדבר כמוס עמנו מעט משקה, למשל, יי"ש למ־כירה, שממשיך לי שפע פורתא, גם עז חולבת לי, אל תשלט בה עינא בישא, ואף היא תשפיע לי מעט מדדיה, וגם יש גואל קרוב לי בסביבה זו, איש אמיד ואדם חשוב, ואף הוא חונן ונותן, באונס או ברצון, וחוזר ונותן בשעת הדחק. וחוץ לזה אני אומר לך, למשל, הבורא יתברך שמו הוא אב הרחמים וישראל רחמנים בני רחמנים, אומר אני לך, למשל, ומה יתאונן אדם חי?...

אף על זה ראויים הבטלונים לשבח, שהם שמחים בחלקם ואינם מן המהדרין כל כך באכילה ובהלבשה. אפילו אם הקפוטה של שבת, למשל, קרועה ומדולדלת ושוליה מזוהמים בטיט - אין חוששין לכך, העיקר שהיא בגד משי ומבהקת, ואם היא נעשית ככברה קרעים־קרעים בכמה מקומות והעור מציץ בהם, מה איכפת לנו, ולמאי נפקא מינה? מי פתי יעמד ויסתכל בזה? ולא יהא זה כ״פיאַעטס״ – במה גרע כחו של עור־הגוף מעקבות מגולין, וכי תפוח־ עקבו של אדם לאו עור ובשר הוא? פת קיבר ותבשיל של גריסין למי שיש לו - סעודה מספקת וטובה היא, ואין צורך לומר ״חלה״ של סולת נקיה עם צלי ״רוסילפלייש״ בערב־שבת, למי שזוכה לכך, זהו ודאי מאכל מלכים, שאין בעולם יפה ממנו. וכשאתה עומד לפניהם ומספר, למשל, בשאר מטעמים ומיני מזונות, מלבד דגים ורוטב וצלי־ קדירה ולפת, הרי דבריך נראים להם תמוהים ומשונים, וכל אחד מלגלג ואומר בדברי־חידודין כאלו אתה שוטה ומשטה בהם בדברי־הבאי - עורבא פרח, שכוי פרח באויר והטיל ביצה! חרוב שניטל לברכה בחמשה עשר בשבט, זהו אצלם המשובח בפירות הארץ, שאין כיוצא בו. כיון שרואים אותו - זכר ארץ־ישראל לפניהם בא, מסתכלים ומסתכלים בו ונאנחים, עיניהם ליה ואומרים: הוי, ותוליכנו, אבינו אב הרחמן, קוממיות - קוממיות בכל דק־ דוקיה וכונותיה, לארצנו - שהחרובין מאכל עזים שם... ומעשה אדם מישראל, שהביא פעם אחת למקומנו תמר, ויהי לפלא, והיו כל בני העיר, למקטנם ועד גדולם, רצים לראותו. נטלו את החומש והראו בו באצבע, שהתמר, תמר זה, כתוב בתורה! אטו מילתא זוטרתא היא, זה התמר הרי הוא מארץ־ישראל!... הביטו לו - וארץ־ישראל נצנצה במחזה לנגד פניהם: הנה עוברים את הירדן! הנה מערת המכפלה! הנה קבר רחל אמנו! הנה כותל־מערבי! הנה טובלים ושולקים ביצים בחמי־טבריא! הנה עולים על הר־הזיתים, אוכלים חרובים ותמרים עד בלי די, ונות־ נים לתוך הכלים מלא חפנים מעפר הארץ!... אוי, אוי, היו נאנחים, ועיניהם מקור דמעה.

וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּשְׁכֵּב שְׁלֹמֹה תַּחַת תְּאֵנָה בְגַנּוֹ, לָנוּם אֶת־תְּנוּמַת הַצְּהָרִים, וּשְׁנֵי שׁוֹמְרֵי רֹאשׁוֹ עוֹמְדִים עָלָיו דּוּמָם מְרֵאֲשׁוֹתָיו וּמְנַפְנְפִים בִּמְנִיפוֹת, לְהָשִׁיב מֵעָלָיו אֶת־הַזְּבוּבִים. וַיְהִי אַדְ נָאֶחְזוּ שְׁמוּרוֹת עִינִי הַמֶּלֶדְ וַתַּעֲבֹר דְּבוֹרָה קְטַנָּה מְשׁוֹטֶטֶת, וְהִיא לֹא הִשְׁנִּיחָה בַּמְנִיפוֹת, וַתָּרֵד וַתִּשָׁב עַל אַף הַמֶּלֶךְ וַתַּעַקְצֵהוּ. וַיִּיקֵץ שְׁלֹמֹה וַיִּתַר מְמְקוֹמוֹ. וַיִּדֵע אֶת־ אֲשֶׁר נַעֲשָׂה לוֹ, וַיִּחַר אַפּוֹ. כִּי חַד הַכְּאֵב מְאֹד - כְּפִי הַמַּאֲבֶלֶת! וְנַם אַפּוֹ בָּצֵק וַיֶּאְדֵּם כְּרְמוֹן. וַיְבַקֵּש שְׁלֹמֹה אֶת־בַּת הַמֶּרִי לְזַשְּׁרָה כִּזְדוֹנָה; וַיְחַבֵּשׁ וִיְבָשָׁה מִרָגַע לְרָבַע, וַיִּפְרִץ לָרֹב, עַד כָּה וְטַדְּכִּשׁוֹא. וַיִּזְעף לֵב הַמֶּלֶךְ בְּלִבְּנִיוֹ הָפְּכִּוֹ חִמְּץ.

ְּוְאַף הַמֶּלֶךְ עוֹדֶנוּ תּוֹפֵחַ וְצָבֶה מֵרֶגַע לְרָגַע, וַיִּפְרֹץ לָרֹב, עַד הֱיוֹתוֹ כְקשׁוּא. וַיִּזְעַף לֵב הַמֶּלֶךְ בְּקַרְבּוֹ וְכָל־פְּנָיו הַפְּכוּ חֹמֶץ.
אָז יְצֵנֶה הַמֶּלֶךְ בַּחֲמָתוֹ לְהַבְּהִיל אַלָיו אֶת־כָּל־הַדְּבוֹרִים וְאֶת־כָּל־הַצְּרָעִים וְאֶת־כָּל־הַגָּזִים וְאֶת־כָּל־הַבִּקוֹת הַדֵּקוֹת הַדָּקוֹת מְן הַדַּקוֹת אֲשֶר בְּנֵנוֹ וּאֲשֶר בְּכָל־סְבִיבוֹתְיוּ, הַקְּרוֹבִים וְהָרְחוֹקִים.
זַיֶּחֶרְדוּ מִקְנִיהֶם וּמְכַּוְרוֹתִיהֶם כָּל־הַדְּבוֹרִים וְכָּל־הַצְּרָעִים וְכָּל־הַיֵּתוּשִׁים וְכָל־יֻמֶּר בְּנֵי הַזַּמְזוּמִים לְמִינִיהֶם, וַיִּנְהָרוּ מֵשְׁרָהוּ מִקְנִיהם שָּם מִּקְרוֹב וּמְרָחוֹק, וַיִּרְדוּ אֶל הַמֶּלֶךְ מַחֲנוֹת מַחֲנוֹת, הַמוֹנִים הַמוֹנִים, כְּכוֹּבְנִי הַשְּׁמַיִם לָרֹב, מַלְכָּה מַלְכָּה מִּנְבָּה מְחָנוֹת מַחֲנוֹת מָחֲנוֹת, וְכָלֶם מְזִמְזְמִים, וְכָלֶם שׁוֹקְקִים, מִשְׁתָּאִים לָדַצַּת: מָה בְּבָּר. מַחְנֵּה מַחֲנָה מַחֲנֶה וֹנְגִידוֹ, וְכָלֶם בְּהוּלִים, וְכָלֶם הוֹמִים, וְכָלֶם מְזַמְזְמִים, וְכָלֶם שׁוֹקְקִים, מִשְׁתָּאִים לָדַצַּת: מָה בְּבָּר. מַחְנֵּה מַחֲנֶה וֹנְלָבְם בְּהוּלִים, וְכָלֶם הוֹמִים, וְכָלֶם מְזַמְזְמִים, וְכָלֶם שׁוֹקְקִים, מִּבְרָוֹי מָבְרָב. מִיּים בְּבִּיּת הַשְּבָּת הַעָּבְּמִים בְּהוּלִים, וְכָלֶם הּוֹמִים, וְכָלֶם מְוֹבִילְ מִים מְחָנִה שִּבְּיב, מִשְׁתָּמִים לְּבָּב בְּהוּלִים, וְכָלֶם הוֹמִים, וְכָלֶם מְזִמְיִמְים, וְכַלֶם שֹּבִּים בְּנִבּי מִבְּי בְּבִלּים בִּבֹים בְּיִם בְּחִבּים בּיִים בְּיִים בְּיּבְים בְּיִיבְים, וְעַל מֵבּין בְּיִים בְּלָּב בְּבִים בְּיִבְּלִים בּוֹים בְּבִּלְים בְּיִים בְּיִבְּים בְּיִים בְּיִם בְּמִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִבְים בְּבָּים בְּיִבּים בְּיִים בְּבְים בְּבִּים בְּבִים בְּנִלְים בְּחִיתְבִּם בְּבִים בְּיֹים בְּנְיבִים בְּיִים בְּיִים בְּבְיּבְים בְּיִבְיבְים בְּבְּבְיים בְּבְים בְּיִבְים בְּבְיבִיו הִיבְּבְיוּם בְּבְיוֹם בְּיִבְיבְים בְּבְּיבְים וְנְבְּבִים בְּיִבְּבְיִים בְּבְיוּים בְּבְּבְיוּים בְּבְּבְיוֹם בְּבְּבְיוֹם בְּבְּבִיוֹים וְבְּלְים בְּיבִּים בְּבְּבְיּבְיוּים בְּיבְּבְיּבְים בְּיבְּבְים בְּבְּבְּבְיוּים בְּיבְּבְים בְּבְּבְיוֹים בְּבְיּבְיבְיִים בְּיִים בְּבְּבְים בְּבְּבְיִ

ּוְהַפֶּלֶדְ בַּחֲרוֹת אַפּוֹ רָקַע בְּרָגֶל וַיִּקְרָא:

״ַנְס!״

וְדִמְמַת אֱלֹהִים נָפְלָה פִּתְאֹם בְּכָל־הַמַּחֲנוֹת. אֵין נוֹדֵד כָּנָף וּמְזַמְזֵם. אָז הִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ כֻלָּם כִּי אָכֵן גָּדוֹל וְעָצוּם הָאַף, עָצוּם וְרַב עַד מָאד.

וְאַף הַמֶּלֶךְ פָּשָׁה בִּינָתַים הוֹסֵף וּפָשֹׁה וַיְהִי כְּנֹאד מְמֻלֶּא עַד שֹׁפָתוֹ חַדוּדֵי זְכוּכִית וּמְחָטִים דַּקִּים וְלוֹהֲטִים הַבּּוֹקְעִים לָצֵאת. וַיִּצְעַק הַמֶּלֶךְ בִּכְאָבוֹ וּבַחֲמַת אַפּוֹ הַבּוֹעֵר:

״מִי בָכֶם בֶּן הַבְּלִיַעַל אוֹ בַּת נַעֲוַת הִמַּרְדּוּת אֲשֶׁר מְלָאוֹ לִבּוֹ, אוֹ מְלָאָה לִבָּהּ, לַעֲשׁוֹת לַמֶּלֶךְ כֹּה!״

ּוֹבֶאֱמוֹר הַמֶּלֶדְ ״כֹּה!״ וַיַּגַּע בֹּהֶן יָדוֹ אֶל הַנֹּאד, כְּמַרְאֶה בְאֶצְבַּע: רְאוּ, מָה עֹוַלַלְתֶּם לַמֶּלֶדְ!

ֶרֶגַע הֶחֱרִישׁוּ הַדְּבוֹרִים, כִּי נִדְהֲמוּ מְאֹד מִפַּחד הַמֶּלֶךְ וְגַעַרְתוֹ; וְאוּלָם בָּרָגַע הַשִּנִי הִתְאוֹשְׁשוּ מְעַט, וַתַּעֲבֹר הֶמְיָה חֲרִישִׁית מִמַּחֲנֶה אֶל מַחֲנֶה, הֶמְיַת מְבוּכָה וְתִּמְהוֹן לֵבָב; הוֹי, הוֹי, מִי וָמִי עֲשָׂה אֶת הַתּוֹעַבָה? מִי הוּא זְ־זְּ־זֶה וְאֵי־זְ־זְּ־ זֵה הוּא?

ּוְעַד הֵם מְזַמְזְמִים חֶרֶש וּדְבוֹרָה קְטַנָּה הִתְנַשְּׁאָה מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה, וַתִּישַׁר וַתָּעָף עַד לִפְנֵי הַמֶּלֶדְ וַתַּעֲמֹד וַתֹּאמֵר: ״הִנְנִי בְיָדְדָ, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! אָנֹכִי הַחוֹטֵאת!״

״אַתְּיּ! - נָהַם שְׁלֹמֹה כַכְּפִיר וְאַפּוֹ כְּלַפִּיד יִבְעָר - עַל אַף הַמֶּלֶדְיּ וְלֹא יָגֹרְתְּ מִפְּנֵי הָאַףיּ

״אַל בְּאַף, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! חָלִיָלה לְבַת אֲמָתְדְּ מִפְּגֹע בְּזָדוֹן בְּאַף מְשִׁיחַ יְיָ, כִּי רַק מֵאנֶלֶת וִּמְבְּלִי דַעַת. וַאֲנִי דְבוֹרָה קְטַנָּה וְרַכָּה, יָמֵי מִסְפָּר, וּסְכָלָה, סְכָלָה אֲנִי מְאֹד. לֹא לָמַדְתִּי עוֹד דַּעַת לְהַבְחִין בִּין אַף לְפֶרַח וּבִין אַף לְאַף. וְאַף כִּי אַף אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ, אֲשֶׁר רֵיחַ לו כְּשׁוֹשָׁן וּמַרְאָה לוֹ כְּתַפּוּחַ. הֲתָחָשָׁב לִדְבוֹרָה בַּת לֹא בִּינוֹת לְחַשָּאת, אִם בְּשׁוּטָהּ אַחֲרֵי עִינֶיהָ חָמְדָה רָגַע אֶחָד בְּלִבָּהּ אַף נֶהְדָּר וּמְפֹּאָר כָּזֶה, וַתַּעִט אֵלָיו לָמֹץ מִמֶּנוּ קֹרֶט צוּף?״

בְּחֹמֶץ פְּנֵי הַמֶּלֶדְ נִגְלוּ כֹּה וָכֹה שְׁנַיִּם שְׁלֹשָׁה צִחְצוּחֵי דְבַש וַחֲצִי רֶגַע נִדְמָה כִּי בְאֶחָד מִן הַקְּמָטִים הַדַּקִים אֲשֶׁר מִסֶּבִיב לְזָוִיוֹת שְׂפָתָיו כְּאִלוּ חָתְרָה לַעֲלוֹת גַּם בַּת־בַּת־שְׁחוֹק כָּל־שֶׁהִיא. אֵין זֹאת כִּי אִם יָשְׁרָה בַּת־הַדְּבוֹרָה הֶחָרוּצָה בְּעִינֵי הַמֶּלֶדְ. וְאוּלֶם הַמֶּלֶדְ זָכַר כְּרָגַע אֶת־עֻזּוּז אֵפּוֹ וַיִּרְעַם פָּנָיו וַיֹּאמַר:

״וּמַה בְפִיךְ עוֹד, הַפּוֹחֶזֶת? רוֹאָה אֲנִי כִּי שְּׁפָתֵךְ אִתָּךְ. אֵין זֹאת כִּי אִם לָקַחַתְּ אֶת־לְשׁוֹנֵךְ מִזְּקֶנְתֵּךְ אֵשֶׁת לַפִּידוֹת, מְנוֹחָתָהּ כַּבוֹד.״

וְהַדְבוֹרָה הוֹסִיפָּה אמֶץ וַתְּדַבֵּר:

״וְלוּ יְהֵי כִּי חָטָאתִי, הַאֵּין תִּפְאֶרֶת מְלָכִים נְשֹׁא כֶּשַׁע? תִּקְטַן וְתִּצְעַר נָא אֵפּוֹא הַיּוֹם הַזֶּה בְּעִינִי הַמֶּלֶךְ גַּם חַפַּאת בַּת אֲמָתְךְּ הַדַּלָּה כִּקְטֹן שִּכְלָהּ וִּכְצְעֹר יָמֶיהָ וְהַאֲרַכְתָּ לָהּ אֶת־אַפְּךְ אַךְ הַפּעַם. וּמִי יוֹדֵע אִם לֹא יָבֹא יוֹם וּמָצָא אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ הַפֶּץ וּמוֹעִיל גַּם בִּקְטַנַּת אֶרֶץ כָּמוֹנִי וַהֲשִׁיבוֹתִי גְמוּל לַאֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ.״

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִצְּהִילוּ כֹה אֶת־לֵב הַמֶּלֶךְ עֵד כִּי סָרָה כִמְעַט מֵעָלָיו כל־רוּחוֹ הָרָעָה, וּבְתִתּוֹ קוֹלוֹ בִּשְּׁחוֹק עָנָה וַיֹּאמֵר: ״אִי עַזַּת מֵצַח? הֲבָדְ יִמְצָא הַמֶּלֶךְ חֵפֶּץ וּמוֹעִיל? אִם אַתְּ תִּגְמְלִי לוֹ? נוֹסִי כְרָגַע, וְאִם אַיִּן...״

עוד הַדָּבָר בְּפִי הַמֶּלֶדְ וְהַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה פָּרְשָׂה כְּנָפַיִם וְאֵינֶנָה.

וְאוּלֶם הַמֶּלֶדְ כַּאֲשֶׁר הֵחֵל לִצְחוֹק, צָחוֹק צָחַק עַד אֵין כֹּחַ, וַיּתְנוֹדֵד כְּלוּלֶב בְּיַד מְנַעְנְעוֹ מֵרֹב צְחוֹק, וּבְתָתּוֹ יָדָיו עַל חֵלֶצֵיו קַרָא:

״הוֹי, הוֹי, סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת! רַפְּדוּנִי בַּתַּפּוּחִים! הַשְּׁמֵעְתֶּם? הִיא תָּשִׁיב גְמוּל לַמֶּלֶדְ!...״

ּוּכְטוֹב לֵב הַמֶּלֶך בִּצְחוֹקוֹ, וַיּשָּׁא גַם לְכָל־הַדְּבוֹרִים בַּצְבוּר הַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה בַּת הַחַיִּל וַיְּשַלְחֵן מֵעָלָיו בְּשָׁלוֹם. וְהַמֶּלֶךְ מָרַח בַּצְצַת הָרוֹפְאִים עַל אַפּוֹ אֶת־אֲשֶׁר מָרַח, וַיִּרְמֵּא, וַיָּשָׁב אַפּוֹ וַיְהִי כְּבָרְאשׁוֹנָה. וּבְרֹב הַיָּמִים וְלֹא זָכַר הַמֶּלֶך אֶת־בַּת הַדְּבוֹרִים וַיִּשְׁכָּחֶנָה.

אאאבאגאדאהאואזאחאטאיאךאכאלאסאמאןאנאסאעאףאפאץאצאקאראשאתא באבבבגבדבהבובזבחבטביבדבכבלבםבמבןבנבסבעבףבפבץבצבקברבשבתב גאגבגגגדגהגוגזגחגטגיגדגכגלגםגמגןגנגסגעגףגפגץגצגקגרגשגתג דאדבדגדדדהדודזדחדטדידןדכדלדםדמדןדנדסדעדףדפדץדצדקדרדשדתד האהבהגהדהההוהזהחהטהיהדהכהלהםהמהןהנהסהעהףהפהץהצהקהרהשהתה ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומוןונוסועוףופוץוצוקורושותו זאזבזגזדזהזוזזזחזטזיזךזכזלזםזמזןזנזסזעזףזפזץזצזקזרזשזתז תאתבת גחדת החות זהת הטחית דת כחלת ם חמתות ותסתעת והמצחקת החשת תח טאטבטגטדטהטוטזטחטטטיטדטכטלטםטמטןטנטסטעטףטפטץטצטקטרטשטתט יאיביגידיהיויזיחיטייידיכיליםימיןיניסיעיףיפיץיציקירישיתי דאדבדגדדדהדודזדחדטדידדדכדלדםדמדודנדסדעדףדפדאדצדקדרדשדתד כאכבכגכדכהכוכזכחכטכיכךכככלכםכמכןכנכסכעכףכפכץכצכקכרכשכתכ לאלבלגלדלהלולזלחלטלילדלכלללםלמלןלנלסלעלףלפלצלעלקלרלשלתל םאם בם גם דם הם ום זם חם טם ים דם כם לם םם מם ום נם סם עם ףם פם ץם צם קם רם שם תם מאמבמגמדמהמומזמחמטמימדמכמלמםמממןמנמסמעמףמפמץמצמקמרמשמתמ ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומווונוסועוףופוץוצוקורושותו נאנבנגנדנהנונזנחנטנינדנכנלנםנמנןנננסנענףנפנץנצנקנרנשנתנ סאסבסגסדסהסוסזסחסטסיסךסכסלסםסמסןסנסססעסףספסץסצסקסרסשסתס עאעבעגעדעהעועזעחעטעיעךעכעלעםעמעןענעסעעעףעפעץעצעקערעשעתע ףאףבףגףדףהףוףזףחףטףיףדףכףלףםףמףוףנףסףעףףפףץףצףקףרףשףתף פאפבפגפדפהפופזפחפטפיפךפכפלפספמפןפנפספעפףפפפץפצפקפרפשפתפ ץאאבאגאדץ האואזאחץטאיאדץ כאלץ פאמאואנאסאעאף אפאאאצאקאראשאתא צאצבצגצדצהצוצזצחצטציצדצכצלצםצמצןצנצסצעצףצפצץצצקצרצשצתצ קאקבקגקדקהקוקזקחקטקיקדקכקלקםקמקןקנקסקעקףקפקץקצקקקרקשקתק רארברגרדרהרורזרחרטרירדרכרלרםרמרןרנרסרערףרפרץרצרקררשרתר שאשבשגשדשהשושזשחשטשישךשכשלשםשמשןשנשסשעשףשפשץשצשקשרשששתש תאתבתגתדתהתותזתחתטתיתדתכתלתםתמתותנתסתעתףתפתץתצתקתרתשתתת

> Hebrew height figures 1234567890 אלו ספרות בגובה העברית Latin height figures 1234567890 ואלו ספרות בגובה הלטינית

"כל ימי - כך מספר בנימין השלישי בעצמו - כל ימי נתגדלתי בק"ק בטלון, דמתקריא טונוידיבקה, בה היתה הורתי ולידתי, בה למדתי ודעה קניתי, ובה נשאתי, למזל-טוב, את זוגתי הצנועה מרת זלדה תחיה." בטלון היא עיר קטנה באחד המקומות הנשכחים מרגל אדם, ודבר אין לה כמעט עם הישוב, וכשיזדמן לשם פעמים אחד מעוברי־דרך, משגיחים לו מן החלונות ומציצים מן החרכים, משתוממים ומשתאים: מי הוא זה ומאין זה, מה לו פה ומי לו פה, ולמה נתכוון בביאתו? מפני שביאה בעלמא בלא כלום אי אפשר, וכי לחנם נושא אדם את רגליו והולך ובא על לא דבר! מסתמא יש דברים בגו, ואין המקרה הזה אומר אלא דרשני - הבה נתחכמה לו!... והנה המולה וקול דברים ובטלונים נאספים - זה בא בחכמתו וזה בבקיאותו בהויות־העולם, ולהשערות וסברות אין קץ. ישישים עומדים ומספרים לדוגמא מעשה בפלוני ופלוני שנזדמנו לקק"ם בשנת כך וכך. מנבלים את פיהם במילי־דבדיחותא, שהשתיקה יפה להן. הגברים מחזיקים איש בפאת־זקנו ומשחקים; זקנות עושות עצמן כוע־ סות וגוערות בהלצנים בנזיפה וגיחוד כאחד: נשים צעירות משפילות ראשו, יד לפה ושוחסות בתרועה. השיחה בענין זה מתגלגלת מבית לבית, ככדור של שלג, ובדרך הלוכה היא מתגדלת יותר ויותר עד שהיא מתגלגלת ובאה ללשכת אחורי התנור בבית־המדרש, לאותו מקום שהוא מקלט לכל מיני שיחות וסודות בעסקי משפחה, במילי־ דשמיא ובמילי־דעלמא - בעניני המדינות, בשומת עשרו של קורח ורכושו של רוטשילד ושאר הנגידים המפורס־ מים, ובספורי־מעשיות על עשרת השבטים ועל "היהודים האדמונים" וכיוצא בהם - ושם יעיין בהם ועד מיוחד של בטלנים יהודים בעלי־צורה, שמפקירים נשיהם ובניהם ועוסקים בכל הענינים הללו באמת ואמונה, שלא על מנת לקבל שכר על טרחם ועמלם אפילו פרוטה אחת. מלשכת אותו בית־דין של מטה הענינים הולכים פעמים ועולים לבית־דין של מעלה על האיצטבא העליונה בבית־המרחץ ונחתכים שם במותב פני העיר ובעלי־הבתים החשובים. התוגר כמעט שלא היה נפגע פעם אחת בישיבה של מעלה זו, ואלמלא פרקליטים אחדים שהיו לו שם אותה שעה מי יודע מה היה בסופו, ורוטשילד העלוב אף הוא כמעט שלא הפסיד בענין רע ממון הרבה, כדי עשרה או עשרים מיליון, ונעשה נס ונתגברה החמימות על האיצטבא העליונה בהיסח־הדעת והיתה שעת רצון לזכות אותו בריווח מרובה של אלפי־אלפים אדומים בבת־אחת!

ובעצמם בני העיר בטלון רובם ככלם אביונים גדולים וקבצנים נוראים, לא עליכם, אבל הכל מודים שהם אביונים שמחים, קבצנים טובי־לב, ובעלי־בטחון משונים. כשאתה שואל את הבטלוני: רבי יהודי, במה אתה עוסק וממה אתה ניזון? הוא עומד מבולבל ואינו יודע מה להשיב. ולאחר שנתישבה דעתו עליו הוא משיב לך בגמגום כהאי לישנא:

- ניזון, ממה אני ניזון, למשל? הבל הבלים! יש אלהים, אומר אני לך, למשל, היושב וזן את כל בריותיו בטובו הגדול. מזון לא חסר ואל יחסר לנו, אומר אני לך, למשל.
 - אף על פי כן עסקך במה? איזו אומנות או פרנסה מן הפרנסות בידיך?
- יהי שם ה' מבורך. אני, כשם שאני לפניך בקומתי וצביוני, למשל, מתנה טובה יש לי מאת השם יתברך: פרקי נאה וקולי נעים! והריני עובר לפני התבה ומתפלל מוספים בימים הנוראים באחת העירות בסביבה זו. מוהל אומן אני ונוקד מצות, שאין דוגמתי בעולם, ופעמים מזווג זווגים אני, גם אחוזת־עולם לי כמו שאתה רואה אותי, למשל מקום לשבתי בבית הכנסת. אגב יש עמי בביתי יהא נא הדבר כמוס עמנו מעט משקה, למשל, י"ש למכירה, שממשיך לי שפע פורתא, גם עז חולבת לי, אל תשלט בה עינא בישא, ואף היא תשפיע לי מעט מדדיה, וגם יש גואל קרוב לי בסביבה זו, איש אמיד ואדם חשוב, ואף הוא חונן ונותן, באונס או ברצון, וחוזר ונותן בשעת הדחק. וחוץ לזה אני אומר לך, למשל, הבורא יתברך שמו הוא אב הרחמים וישראל רחמנים בני רחמנים, אומר אני לך, למשל, ומה יתאונן אדם חי!...

אף על זה ראויים הבטלונים לשבח, שהם שמחים בחלקם ואינם מן המהדרין כל כך באכילה ובהלבשה. אפילו אם הקפוטה של שבת, למשל, קרועה ומדולדלת ושוליה מזוהמים בטיט - אין חוששין לכך, העיקר שהיא בגד משי ומבהקת, ואם היא נעשית ככברה קרעים־קרעים בכמה מקומות והעור מציץ בהם, מה איכפת לנו, ולמאי נפקא מינה? מי פתי יעמד ויסתכל בזה? ולא יהא זה כ"פיאעטס" – במה גרע כחו של עור־הגוף מעקבות מגולין, וכי תפוח־עקבו של אדם לאו עור ובשר הוא? פת קיבר ותבשיל של גריסין למי שיש לו - סעודה מספקת וטו־ בה היא, ואין צורך לומר "חלה" של סולת נקיה עם צלי "רוסילפלייש" בערב־שבת, למי שזוכה לכך, זהו ודאי מאכל מלכים, שאין בעולם יפה ממנו. וכשאתה עומד לפניהם ומספר, למשל, בשאר מטעמים ומיני מזונות, מלבד דגים ורוטב וצלי־קדירה ולפת, הרי דבריך נראים להם תמוהים ומשונים, וכל אחד מלגלג ואומר בדברי־ חידודין כאלו אתה שוטה ומשטה בהם בדברי־הבאי - עורבא פרח, שכוי פרח באויר והטיל ביצה! חרוב שניטל לברכה בחמשה עשר בשבט, זהו אצלם המשובח בפירות הארץ, שאין כיוצא בו. כיון שרואים אותו - זכר ארץ־ ישראל לפניהם בא, מסתכלים ומסתכלים בו ונאנחים, עיניהם ליה ואומרים: הוי, ותוליכנו, אבינו אב הרחמן, קוממיות - קוממיות בכל דקדוקיה וכונותיה, לארצנו - שהחרובין מאכל עזים שם... ומעשה אדם מישראל, שהביא פעם אחת למקומנו תמר, ויהי לפלא, והיו כל בני העיר, למקטנם ועד גדולם, רצים לראותו. נטלו את החומש והראו בו באצבע, שהתמר, תמר זה, כתוב בתורה! אטו מילתא זוטרתא היא, זה התמר הרי הוא מארץ־ ישראל!... הביטו לו - וארץ־ישראל נצנצה במחזה לנגד פניהם: הנה עוברים את הירדן! הנה מערת המכפלה! הנה קבר רחל אמנו! הנה כותל־מערבי! הנה טובלים ושולקים ביצים בחמי־טבריא! הנה עולים על הר־הזיתים, אוכלים חרובים ותמרים עד בלי די, ונותנים לתוך הכלים מלא חפנים מעפר הארץ!... אוי, אוי, היו נאנחים,

וְיָהָי הַיּוֹם וַיִּשְׁכֵּב שְׁלֹמֹה תַּחַת תְּאָנָה בְגַנּוֹ, לָנוּם אֶת־תְּנוֹמֵת הַצְּהֶרַיִם, וּשְׁנֵי שׁוֹמְרֵי רֹאשׁוֹ עוֹמְדִים עָלָיו דּוֹמֶם מְרַאֲשׁוֹתָיו וּמְנַפְנְפִים בְּמְנִיפּוֹת,לְהָשִׁיב מֵעָלָיו אֶת־הַזְּבוּבִים. וַיְהִי אַךְ נֶאֶחְזוּ שְׁמוּרוֹת עִינִי הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲבֹר דְּבוֹרָה קְשׁוֹמֵי. קְטַנָּה מְשׁוֹמִיה. וַיִּיִםְץ שְׁלֹמֹה וַיִּתַּר מִמְּקוֹמוֹ. קְטַנָּה מְשׁוֹת לֹא הִשְׁנִּיחָה בַּמְנִיפּוֹת, וַתְּרֵד וַתִּשֵׁב עַל אַף הַמֶּלֶךְ וַתַּעַקְצְהוּוּ. וַיִּיִקֵץ שְׁלֹמֹה וַיִּמַשׁ שְׁלֹמֹה וַיִּבְּשְׁה לוֹ, וַיִּחַר אַפּוֹ. כִּי חַד הַכְּאֶב מְאֹד - כְּפִי הַמַּאֲכֶלֶת! וְנַב אַפּוֹ בָּצֶק וַיָּאְדֵּם כְּרְמוֹן. וַיְבַקְשׁ שְׁלֹמֹה אֶת־בְּת הַמֶּרִי לְנַשְּׁה לוֹ, וַיְּחַבְּשׁ וֹיְמַשְׁשׁ – וְאֵינֶנָה, כִּי עַד כֹּה ועַד כֹּה ועָד כֹּה וְהַפּוֹחֶזֶת נִמְלְטָה עַל נַבְּשָׁה וַתְּלֵב. שְׁרָבוֹ הָפְכוּ הַבְּנִיוֹ הָפְכוּ הַבְּנִיוֹ הָפְנִיוֹ הָפְנִיוֹ הְפְלֵיוֹ הְבְּנִיוֹ הָפְנִיוֹ הָפְנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הָפְנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הְבְּבוֹי וְבָּבְּיִי הְבִּיּוֹתוֹ בְקְשׁׁוֹא. וַיִּזְעָר לֵב הַמֶּלֶדְ עוֹדֶנִיּ תּוֹבְּם וְצְבָּה מֵרָגַע לְּרָבֵּע, וַיִּפְרִץ לָרֵב, עַד הֵיוֹתוֹ כְקשׁוֹא. וַיִּזְער לִבְּיִ תְּנִי תִוֹבְיוֹ הְבָּבְיוֹ הְבְּלְבִיוֹ הְבְּעָבִיוֹ הְבְּבְּנִיוֹ הָבְּבְיוֹ הָבְּבְיוֹ הְבְּבְּיוֹ הְנְבְּיִי הְבָּבְיוֹ הְבְּבְיוֹ הְבְּבִיוֹ הְבְּבִיוֹ הְבִּבּוֹ הְבְּבְיוֹ הְבְּבְּיוֹ הְבְּבְיוֹ הְבְבִּי הְבְּבְיוֹ הְבְּבְיוֹ הְבְּבְיוֹ הְבְּבְיוֹ הְבְּבְיוֹ בּוֹתְבְיוֹ הְשִׁבְּיוֹ הְבְּבְּנִיוֹ הְתְּבֵּי הְבְּבְיוֹ הְבְּבְיִים בְּבְּעְהְבּיוֹ בְּבְּיִים בְּבְּעִים בְּבְּיִים בְּבְּבִיים בְּיִים בְּבְּעִיהְבְּיִבְּבְיוֹ בְּבְּבְלְיוֹים בְּעִבּיוֹ בְּבְיבְּיִים בְּבְּבְיּבְיוֹ בּיוֹבְשְׁיִים בְּיִבְיְבִּים עְּבְיוֹב בְּעְיִים בְּיִים בְּבְּעִיבְּים בְּבְּיוֹים בְּבְּייִים בְּבְיוֹים בְּבְּיוֹים בְּיִבְּבְּים בְּבְּיִים בְּבְּעְיבְּים בְבְּנִים בְּבְּיוֹם בְּבְּבְיוֹב בְּבְבְּיְבְים בְּבְּבְיוֹ בְּבְיבְים בְּבְּיִיבְים בְּבְּיוֹים בְּיִבְּיוֹ בְּבְּבְיוֹים בְּבְּבְיוֹ הְיּבְיּים בְּבְּיוֹים בְּבְנִים בְּבְּיוֹבְיוּ בְּבְּבְיים בְּבְיּבְיּים בְּבְּבְּבְּיוֹים בְּבְּבְיוֹים בְּבְּבְבְּיִבְנְ

אָז יְצֵנֶה הַמֶּלֶךְ בַּחֲמֶתוֹ לְהַבְּהִיל אֵלֶיו אֶת־כָּל־הַדְּבוֹרִים וְאֶת־כָּל־הַצְּרָעִים וְאֶת־כָּל־הַגּּזִים וְאֶת־כָּל־הַגּּזִים וְאֶת־בָּל־הַגַּלּ־הַבּּקוֹת הַדֵּקוֹת וְהַדַּקוֹת מְן הַדַּקוֹת אֲשֶר בְּנֵנוֹ ואֲשֶר בְּכָל־סְבִיבוֹתָיו, הַקְּרוֹבִים וְהָרְחוֹקִים. נַיֶּהְרוֹ מִקְנִיהֶם וְמָכַּוְרוֹתֵיהֶם כָּל־הַדְּבוֹרִים וְכָּל־הַצְּרָעִים וְכָּל־הַיַּתוּשִׁים וְכָל־יָמֶר בְּנֵי הַזַּמְזוֹמִים לְמִינִיהֶם, וַיִּיְהְרוֹ מִשְּרֵב וֹמְיִם לְמִינִיהֶם וְכָּלִם וְכָּלְכִּה וְכָּלִם הְמֹנִים הְמוֹנִים, כְּכֹּרְבִּי הַשְּׁמִים, נְיַלֶּם בְּהוּלִים, וְכָלֶם הוֹמִים, וְכָלֶם מְזַמְזְמִים, וְכָלֶם שׁוֹקְקִים, מִשְּׁתָּאִים מְלְבָּת הַהְבָּרְ? מַה־זְּ־זֶה וְעַל מַה־זְּ־זֶה?

יָהַמֶּלֶדְ בַּחֲרוֹת אַפּוֹ רָקַע בְּרָגֶל וַיִּקְרָא:

"הַּס!"

וְדִמְמַת אֱלֹהִים נָפְלָה פִתְאֹם בְּכָל־הַמַּחֲנוֹת. אֵין נוֹדֵד כָּנָף וּמְזַמְזֵם. אָז הִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ כֻלָּם כִּי אָכֵן נָּדוֹל וְעָצוּם הָאַף, עַצוּם וְרַב עַד מִאֹד.

וְאַף הַמֶּלֶךְ פָּשָׁה בִּינָתַים הוֹסֵף וּפָשֹׁה וַיְהִי כְּנֹאד מְמֻלָּא עַד שֹׁפָתוֹ חַדוּדֵי זְכוּכִית וּמְחָטִים דַּקִּים וְלוֹהֲטִים הַבּּוֹקְעִים לָצֵאת. וַיִּצְעַק הַמֶּלֶךְ בִּכְאָבוֹ וּבַחֲמַת אַפּוֹ הַבּוֹעֵר:

״מִי בָכֶם בֶּן הַבְּלִיַעל אוֹ בַּת נַעֲוַת הִמַּרְדּוּת אֲשֶׁר מְלָאוֹ לְבּוֹ, אוֹ מְלָאָה לִבָּהּ, לַעֲשׁוֹת לַמֶּלֶךְ כֹּהּ!״

ּוֹבֶאֱמוֹר הַמֶּלֶךְ ״כֹּה!״ וַיַּגַּע בֹּהָן יָדוֹ אֶל הַנֹּאד, כְּמַרְאֶה בְאֶצְבַּע: רְאוּ, מָה עוַלַלְתֶּם לַמֶּלֶדְ!

ֶרֶגַע הֶחֱרִישׁוּ הַדְּבוֹרִים, כִּי נִדְהָמוּ מְאֹד מִפַּחד הַמֶּלֶדְ וְגַעָרָתוֹּ, וְאוּלֶם בָּרָגַע הַשֵּנִי הִתְאוֹשְׁשוּ מְעֵט, וַתַּעֲבֹר הֶמְיָה חָרִישִׁית מִמַּחֲנֶה אֶל מַחֲנֶה, הֶמְיַת מְבוּכָה וְתִמְהוֹן לֵבָב; הוֹי, הוֹי, מִי וַמִי עֻשָּׁה אֶת הַתּוֹעֵבָה? מִי הוּא זְ־זְּ־זֶה וְאֵי־זְ־ זּ־זֹה הוֹא?

ּוְעֵד הֵם מְזַמְזְמִים הֶרֶש וּדְבוֹרָה קְטַנָּה הִתְנַשְּׁאָה מִקֶּרֶב הַפַּחֲנֶה, וַתִּישַׁר וַתָּעָף עַד לִפְנֵי הַמֶּלֶדְ וַתַּעֲמֹד וַתֹּאמֵר: ״הִנְנִי בְּיָדְדָּ, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! אָנֹכִי הַחוֹטֵאת!״

״אַתְּגֹּ! - נָהַם שְׁלֹמֹה כַכְּפִיר וְאַפּוֹ כְּלַפִּיד יִבְעָר - עַל אַף הַמֶּלֶדְיּ וְלֹא יָגֹרְתְּ מִפְּגֵי הָאַףְיּ״

״אַל בְּאַף, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! חָלִיָלה לְבַת אֲמָתְדְּ מִפְּגֹעַ בְּזָדוֹן בְּאַף מְשִׁיחַ יְיָ, כִּי רַק מֵאנֶלֶת וּמִבְּלִי דַעַת. וַאֲנִי דְבוֹרָה קְטַנָּה וְרַכָּה, יָמֵי מִסְפָּר, וּסְכָלָה, סְכָלָה אֲנִי מְאֹד. לֹא לָמַדְתִּי עוֹד דַּעַת לְהַבְּחִין בִּין אַף לְפָרַח וּבִין אַף לְאַף. וְאַף כִּי אַף אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ, אֲשֶׁר רֵיחַ לו כְּשׁוֹשָׁן וּמַרְאָה לוֹ כְּתַפּוּחַ. הֲתָחָשֵׁב לִדְבוֹרָה בַּת לֹא בִּינוֹת לְחַשָּאת, אִם בְּשׁוּטָהּ אַחֲרֵי עִינֶיהָ חָמְדָה רָגַע אֶחָד בְּלִבָּהּ אַף נֶהְדָּר וּמְפֹּאָר כָּזֶה, וַתַּעֵט אֵלָיו לָמֹץ מִמֶּנוּ קֹרֶט צוּף?״

בְּחֹמֶץ בְּנֵי הַמֶּלֶךְ נִגְלוּ כֹּה וָכֹה שְׁנַיִם שְׁלֹשֶׁה צִּחְצוּחֵי דְבַש וַחֲצִי רָגַע נִדְמָה כִּי בְאֶחָד מִן הַקְּמָטִים הַדַּקִים אֲשֶׁר מִסְּבִיב לְזָוִיוֹת שְׁפָתָיו כְּאָלוּ חָתְרָה לַעֲלוֹת גַּם בַּת־בַּת־שְׁחוֹק כָּל־שֶׁהִיא. אֵין זֹאת כִּי אִם יָשְׁרָה בַּת־הַדְּבוֹרָה הֶחָרוּצָה בְּצִינֵי הַמֶּלֶךְ. וְאוּלֶם הַמֶּלֶךְ זָכַר כְּרָגַע אֶת־צֻזּוּז אֵפּוֹ וַיִּרְעֵם פָּנָיו וַיֹּאמַר:

״וּמֵה בְפִיךְ עוֹד, הַפּוֹחֶזֶת? רוֹאָה אֲנִי כִּי שְּׁפָתֵךְ אִתָּךְ. אֵין זֹאת כִּי אִם לָקַחַתְּ אֶת־לְשׁוֹנֵךְ מִּזְּקֶנְתֵּךְ אֵשֶׁת לַפִּידוֹת, מְנוֹחָתֵהּ כָּבוֹד.״

וְהַדְבוֹרָה הוֹסִיפָּה אֹמֶץ וַתְּדַבּר:

״ְלוֹ יְהִי כִּי חָטָאתִי, הַאֵּין תִּפְּאֶרֶת מְלָכִים נְשֹׁא פָשַׁע! תִּקְטֵן וְתִּצְעַר נָא אֵפוֹא הַיּוֹם הַזָּה בְּעִינִי הַמֶּלֶךְ גַּם חַפַּאת בַת אֲמָתְךְּ הַדַּלָּה כִּקְטֹן שְׁכְלָה וְכְצְעֹר יָמֶיהָ וְהַאֲרַכְתָּ לָה אֶת־אַפְּךְ אֵךְ הַפּעם. וּמִי יוֹדֵע אִם לֹא יָבֹא יוֹם וּמָצָא אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ הַפֶּץ וֹמוֹעִיל גַּם בִּקְטַנַּת אֶרֶץ כָּמוֹנִי וַהֲשִׁיבוֹתִי נְמוּל לַאֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ.״

הַדְּבָּרִים הָאֵלֶה הִצְהִילוּ כֹה אֶת־לֵב הַמֶּלֶךְ עַד כִּי סָרָה כִמְעַט מֵעָלֶיו כֹל־רוּחוֹ הָרָעָה, וּבְתִּתּוֹ קוֹלוֹ בִּשְּׂחוֹק עַנְה וַיֹּאמֵר:

״אִי עַזַּת מֵצַח? הֲבָדְ יִמְצָא הַמֶּלֶדְ חֵפֶּץ וּמוֹעִיל? אָם אַתְּ תִּנְמְלִי לוֹ? נוֹסִי כְרֶגַע, וְאָם אַיִּן...״

עוד הַדָּבָר בְּפִי הַמֶּלֶדְ וְהַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה פָּרְשָׁה כְּנַפַיִם וְאֵינֵנָה.

וְאוּלֶם הַמֶּלֶדְ בַּאֲשֶׁר הַחֵל לִצְחוֹק, צָחוֹק צָחַק עַד אֵין כֹּחַ, וַיּתְנוֹדֵד כְּלוּלֶב בְּיַד מְנַעְנְעוֹ מֵרֹב צְחוֹק, וּבְתָתּוֹ יָדָיו עַל חֲלֶצֵיו קָרָא:

״הוֹי, הוֹי, סַמְכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת! רַפְּדוּנִי בַּתַּפּוּחִים! הַשְּׁמֵעְתֶּם? הִיא תָּשִׁיב גְּמוּל לַמֶּלֶדְ!...״

וּכְטוֹב לֵב הַמֶּלֶךְ בָּצְחוֹקוֹ, וַיִּשָּׁא גַם לְכָל־הַדְּבוֹרִים בַּעֲבוּר הַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה בַּת הַחַיִּל וַיְּשַּלְחֵן מֵעָלָיוֹ בְּשָׁלוֹם. וְהַמֶּלֶךְ מָרַח בַּעֲצַת הָרוֹפְאִים עַל אַפּוֹ אֶת־אֲשֶׁר מָרַח, וַיִּרְפֵּא, וַיָּשָׁב אַפּוֹ וַיְהִי כְּבָרְאשׁוֹנָה. וּבְרֹב הַיָּמִים וְלֹא זָכֵר הַמֶּלֶךְ אֶת־בַּת הַדְּבוֹרִים וַיִּשְׁכָּחָנָה.